

Fagylalt-láz

– Először is azt, hogy hideg. Aztán pedig azt, hogy édes.

Láttam az arcán, hogy nem érti, hogyan is kérdezhetek valami ennyire magától értetődőt, úgyhogy inkább elhallgattam. A jobb szeme sarkában egy kicsi, cérnavékony seb volt. Tényleg – gondoltam. A fagylalt hideg és édes.

Tél volt, az üzletet túlfűtötték, az ablaküvegeken és a szemüvegeken fehér pára ült a nagy melegtől. De egyetlen vásárló sem panaszkodott. Az olasz tej és frissítő menta fagylaltot, mint mindig, papírtálcába tettem, és az üvegpult fölött átnyújtottam a srácnak.

Miért mindig tálcába kéred? – próbálkoztam egy második kérdéssel az első, „Mit szeretsz a fagylaltban?” után. Az arcomba meredt, és röviden csak annyit mondott: Mert zavar. A tölcsér? De azért tudod, hogy mire való? Ízsemlegesítőnek. Igaza volt, így ismét elhallgattam.

Aznap épp két hónapja járt fagylaltot venni hozzánk. Mivel első pillantásra megtetszett, pontosan emlékszem, hogyan kezdődött az egész. Menetrendszerűen, minden harmadik nap jött fagylaltot venni. Volt, hogy az üzletben ette meg, és volt, hogy megvette és rögtön távozott. A fekete haja úgy megnőtt, hogy elől már a szemébe lógott, termetre sem alacsonynak, sem magasnak nem tűnt. Az első napon egy sötétkék, kinyúlt kapucnis pulóvert viselt, a következő alkalommal pedig mélyen a szemébe húzott norvégmintás kötött sapkát. A lábai egyenesek, jó benyomást keltenek, a kezeiben pedig sosincs semmi. Délután négy körül érkezik, és mindig ugyanazt kéri.

Esténként, miután hazaértem, az elgémberedett talpamat szoktam nyomkodni teljes erőmből, a hüvelykujjammal, s közben leírom a naplómba, milyennek láttam aznap őt, mi maradt meg belőle bennem. A kissé gonosznak ható szemét szeretem, a redőzetlen szemhéjával, de hogy mi is benne a jó, azt nehéz pontosan megfogalmaznom. Ilyenkor jól jönne, ha beugrana valamiféle hasonlat, de az ilyesmiben nem vagyok jó. Ezért csak olyan semmitmondó kifejezéseket tudok lejegyezni, hogy „hosszan metszett”, vagy „gonosznak tűnő”. De ezzel sincs baj – gondoltam, ahogy a plafont bámultam. Hiszen, ha nem tudom szavakba önteni, az azt jelenti, hogy senkivel sem osztozom rajta. Vagyis minden, ami jó benne, egyelőre csakis az enyém.

Azt hiszem, ő sem utál engem. Hiszen az út túloldalán, majdnem szemben velünk is van egy fagyizó (még népszerűbb is), ő mégis hozzánk jár minden harmadnap fagylaltot venni, ráadásul akkor is csak tőlem rendel, ha a másik lány szabad, és minden alkalommal legalább egyszer hosszan a szemembe néz. Nem tudom, hány éves lehet, vagy mivel foglalkozhat, de amikor kilép az üvegajtón, távolodó alakja olyan, mint egy magányos gyereké a nyári

szünetben. Valahogy olyan aprónak tűnik, mint egy gyermek, aki az átsuhanó kékes árnyékban fekszik egyedül, mozdulatlanul, és valakit hazavár – vagy talán éppen elutasít. Vagy inkább olyan, mintha őt várná és utasítaná el valaki: ez lengi körbe, ahogy elhagyja az üzletet. Vajon van barátnője? Egyáltalán nem lenne furcsa, ha lenne, de valahogy mégis inkább úgy érzem, nincs. Vagy talán meleg? Nem tudom, mi alapján lehet megítélni az ilyesmit. Nem mintha komolyan gondolkodnék ezeken, csak úgy eszembe jutott. Ennél jóval fontosabb, hogy mindig ugyanazt kéri. Fogadni mernék rá, hogy fagylaltból ő még tíz év múlva is az olasz tej és a frissítő menta párost fogja választani.

Ma fél ötkor végzek, nincs kedved együtt sétálni az állomásig? – hívtam el magammal egyik délután. Az arcomba nézett, majd egy kis idő múltán azt mondta: jó. Így, hogy egymás mellett sétáltunk, magasabb volt, mint gondoltam. Eddig nem tudtam jól megítélni; a pult túloldala, ahol állni szoktam, magasított, így mindig föntről néztem le rá. Furcsa jókedvemben olyan hévvel beszéltem össze mindent, hogy szavaim sűrű festékként borították be az összes felületet, ami csak elém került – az épületeket, a táblákat, az emberek arcát, a babakocsikat, az utcákat. Ő csak annyit mondott, hogy jó, meg aha, és közben nyalta a fagylalthalmokat, néha félrebillentette a fejét, és a tálka széléről lecsöppenni készülő részeket gondosan visszaterelte a nyelve hegyével. Mivel foglalkozol? Otthonról dolgozom. Hány éves vagy? Harminchárom. Közel laksz? Az állomás túloldalán. Egyedül élsz? Igen. A tíz perc alatt, míg elértünk az állomásig, ő minden kérdésemre válaszolt, de tőlem nem kérdezett semmit.

– Én nagyon értek a fagylaltokhoz – hazudtam. – Bármit el tudok készíteni, csak legyen hozzá mélyhűtő. Ha szeretnéd, csinállok neked egy hatalmas adagot. Ő egy ideig hallgatott, majd anélkül, hogy a szemembe nézett volna, annyit mondott: jól hangzik. Aznap így váltunk el, én pedig hazamentem, és utánanéztem, hogyan kell fagylaltot készíteni. Életemben nem próbáltam még, amit az üzletben árulunk, reggel, készen hozzák, mi csak eladjuk. A teljes folyamat megfejtethetetlen számomra, fogalmam sincs, hogy mit mivel kell kikeverni ahhoz, hogy olyan formája, színe és íze legyen.

Másnap is jött fagylaltot venni. Ezután többször is együtt sétáltunk az állomásig, de mivel ő nem hozta szóba, én kérdeztem meg, közömbös arccal, hogy mikor mehetnék át megcsinálni. Mit? A fagylaltot. Ja, épp most eszem, úgyhogy majd legközelebb. Nem muszáj ma megenned. El is teheted későbbre. Jaa! Akkor mehetek ma? Ő egy ideig hallgatott, majd annyit mondott: jó.